

Letna plača 1 for. 50 kr.
Društveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji in nepremožni
kmetovalci plačajo
le po 75 kr.

Slovenska čebela.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva

po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg. O dzirzoniziranji t. j. o spremenjenji nepremakljivega delovanja v premakljivega. — Čebelarne bolezni. — Čebela Braziljanska. — S čim naj se čebele pitajo? — Sto dolarjev na ponudbo! — Samostan. — Družbena naznanila. —

O dzirzoniziranji, t. j. o spremenjenji nepremakljivega delovanja v premakljivega.

II. Pri delu.

(Dalje.)

Prvi način, po katerem se prav lahko nepremakljivo satovje spremeni v premakljivega, smo navedli v prvem letošnjem listu. Ravno tako lahko in brez posebnega truda si napraviš panj s premakljivim satovjem, ako v prazen Dzierzonov panj romčekov ali palčic deneš, nekaj ravnilnega satovja prilepiš (gl. 1. list str. 6—7) in roj vanj vsiplješ; in ko so vse čebelice na svojem kraju, se prostor z oknicem omeji, in kolikor bolj čebele z delom napredujejo, se jim tudi prostor primerno razširja. Začetnik v čebelarstvu ima vendar mnogokrat z rojem težaven posel. Ako je prvi roj, je matica navadno starejša in pogine po letu, ko je zalego nastavljal nehal ali zna biti le bolj trotovska nastavljala, in tako panj hira. Ako pa je drugi ali tretji roj, v katerem je matica še nerodovitna ali nerodovitna lahko ostane, ali ko se prašit izletuje, zgubi ondaj navadno ves panj pogine. Včasih je tudi paša slaba, in treba jim je dajati živeža in preskrbeti satovja in začetnik si ne vé pomagati, ter obupno novo delovanje obsodi: Saj ni vse vkup nič. Nar večje poroštvo, da se ti bo Dzierzonov panj dobro obnašal, je, ako si popolno zdelan panj od poštenega čebelarja dobil, ter čebele in satovje iz nepremakljivega panja v Dzierzonov predejal. Bomo to delo in ravnanje, ker je malo težavniše, bolj natanko pregledali. Pomočki so: 1. Navaden močen panj z medom in čebelami; naj bolje če je ali lanski izrojenec, ali pa kak poznejši roj, v katerem je mlajda matica; 2. prazen Dzierzonov panj s primernimi romčki ali palčicami; 3. prazna lahka z dratom ali sicer zaradi zraka z luknjicami previdena škatljica, ki naj ima prostora en kubičen čevelj; 4. pri-

prava za kadenje; 5. dvajset do trideset tankih palčic, ki so 1 črto debele, $\frac{1}{2}$ črte široke, in 7 do 10" dolge; 6. dvajset do trideset trdnih nit po dva čevlja dolgih; 7. dober spodrezilnik za satovje spodrezovati; 8. kosmato gosje pero; 9. sklada s čisto nepremrzlo vodo; 10. dratena tančica za varstvo oči in nosa; 11. matičnica za matico pripreti. Najprimerniši čas preseljevanja je v začetku dobre spomladne paše in kedar je naj manj zalege v panju, to je en teden po prvem roju. Delo se naj opravlja o kakem toplem dnevu in v zaprtem kraju, ker preseljen panj se tako že v delovanji močno zadržuje, in ako bi se še prehladil, lahko nastane griza ali hromotnica in — delo je zastoj, čebelar še ob panj. Delo se začne pri svitem oknu, da se matica ložje najde, panj se postavi na trdno nepremakljivo mizo, poleg ktere je primerna deska za satovje, in ako čebele iz panja izletati hočejo, se z dimom silijo v satovje nazaj. Potem se satovje previdno izpodrezuje, da se matica ali preveč čebel ne poškoduje; vsak spodrezan sat se s prsti prime, pridno se matica išče in najdena se v matičnico dene; čebele se pa z nekoliko mokrim peresom v drugo škatljico pobrišejo in zaprejo, med tem pa se satovje, ko je bilo izpodrezano, drugo poleg drugega sklada tako, da je spodrezana stran na vrh obrnjena. Pri spodrezovanju in pobrisevanju je treba previdnosti zaradi čebel in zalege; kolikor bolj se čebele pritiskajo, toliko bolj vračevaje pikajo, in potlačena zalega pogine, kar čebelam v novem panju veliko nepotrebnega dela prizadeva, kedar mrtvo zalego iz panja iznašajo. Prenapete previdnosti in boječnosti pa tudi ni treba; previden, pa nekoliko predrzen čebelar vselej delo najboljšje opravi.

Izpraznjeni panj se potem postavi kakih 50 korakov na prosto pred čebelnjak, da ga druge čebele posnažijo. Zdaj se začne delo s spodrezanim satovjem, ter se devlje in privezuje na romčke ali palčice. (Dalje prih.)

Čebelne bolezni.

(Po bar. Rožičevem „illustr. Bienenzuchtsbetrieb“.)

Veči del nam znanih čebelnih bolezin ni kužnih, ampak se prikažejo le tu in tam, ter spet zginejo. Vzroki takih bolezin so večji del: slabi panjevi, slaba, celó škodljiva paša, nagli spremeni vremena in dostikrat zanikernost ali nevednost čebelarja. Kužljivi in nalezljivi bolezni čebel ste le griza in gnjila zalega, najbolj pa še zadnja. Druge navadne bolezni so: nezmožnost letati — neki mrtvoud perutic —, norost, ali vrtoglavost, pomanjkanje zraka in žeja. Naj večkrat nastane griza; naj škodljivša pa je gnjilobna zalega. Nekteri opazovalci trdijo, da te bolezni nekdaj ni bilo toliko, ter se še le v zadnjih dvajsetih letih tako pogostno nahaja, od kar razna plesnoba in gnjiloba tudi trto, korun in židne črviče ugonobuje. Bodi si temu, kakor rado, toliko pa je gotovo, da gnjilobna zalega je naj bolj kužna in nalezljiva, ter tudi veliko čebelnjakov popolno pokonča, če čebelar ne pozna vzrokov in zdravil bolezni.

Sploh priporočamo, naj se že prikaže ta ali druga bolezin, naj večjo skrb za snažnost. Človek se preobleče, živino iz okuženega hleva predenemo, tako se mora

tudi s čebelami ravnati. Če je sicer le mogoče, naj čebelar svoje bolehné čebelice predene v nov panj, naj jim preskrbi čistega satovja in zdrave hrane ali medu. Vse to zatare bolezin dostikrat že v začetku, ali saj slabe nasledke bolezni zadržuje, da ne škodujejo takó, kakor navadno tam, kjer ali nevednost, ali lenoba in zanikernost gospodari. Poglejmo zdaj vsako bolezen posebej.

I. Perutična hromotica — nezmožnost letati.

Gotova znamenja te bolezni se naznanujejo s tem, da čebele več letati ne morejo. Klaverne iz žrelca prilezejo, se žalostno ozirajo, poskušajo letati, pa komaj se malo vzdignejo, brž nazaj padejo. Težko se potem sem ter tje vlačijo in poslednjič zarad pomanjkanja hrane in zarad hladnega spomladnega vremena mertve obležijo. Če jih pazno pregleduješ, boš lahko s prostim očesom spoznal, da imajo zadnji delj života otečen. Preglej panj in čutil boš veči del neki zatuhlji duh ali smrad, kakor iz kake vlažne, dolgo zaprte sobe.

Vzrok te bolezni je prehlajenje, kot nasledek naglega vremenskega spremenjenja. Dostikrat se pritisne tudi zaprtje, in to sicer zarad spridene, ali pa tudi premočne hrane. Taka premočna hrana je preveč sladkorni mёд, kedar vode primanjkuje.

Kot pomoček zoper bolezen priporočamo: Satovje s čebelami vred preloži v zdrav panj, in potem ga prenesi v kak temen in topel kraj za kaka dva dni. Drugi dan pitaj jetnika s tekočim zdravim medom, kteremu naj se malo vode primeša, da se s tem tako rekoč bolezin pospešuje in s tem tudi ozdravljenje. Je pa bolezen kterikrat zeló hudobna, vse to nič ne pomaga. Tedaj je naj boljši matico, ktera je veči del zdrava, z nekoliko zdravimi čebelami s panja vzeti, ji iz družih čebelnih panjev nekaj čebel pridejati in tako umeten roj narediti. Ker ta bolezen naj večkrat o spomladnem cvetju nastane, si roj kmalo pomaga in tako čebelar skoraj nobene škode nima.

Pisatelj tega je imel l. 1871 obilno prilike to bolezin opazovati. Po slabi jesenski paši l. 1870 je nastala huda zima. Resje meseca sušca ni cvetelo, ali saj ni paše dajalo, tako je nastala lakota. Pitali smo, ker medú ni bilo, z raztopljenim kandisom (sladkornim cvetom), sirupom in sladkorjem. Čebele so si bile do 20. aprila — o začetku sadnega cvetja — dobro opomogle — kar se vreme nagloma spremeni. Po toploti 14—16° nastane mraz, sneg pade za pol čevlja in več dni leži. Zraven tega je ledén sever vsa kota prevejal in premrazil. Na sv. Jurija dan zagledamo prva znamenja te bolezni in sicer je bilo napadenih blizo 60 panjev, kteri so bili bolj proti severju. Na tisuče čebelic je trudno okoli čebelnjaka lazilo — na zadnje umrlo. Tretjino panjev smo oteli, pri družih pa le matice ter jih za umetne roje prihranili. Petega majnika je bolezen popolno zginila.

2. Norost ali vrtoglavost.

Znamnja te bolezni so po Dzierzonu ravno tiste in take, kakor pri poprejšnji bolezni; le da se čebele bolj nepokojno premetavajo in da se to navadno vsako leto takrat zgodi, kedar jerebikovna in glog cvete.

Vzrok in začetek te bolezni išče Dzierzon v vživanji strupene hrane, ktere se pa ravno naj več nahaja v naglem vremenskem spremenu. Tudi je skoraj gotovo, da cvet nekterih rastlin čebelam ni ugoden ter za hrano nepripraven. (Gl. Slov. čeb. I. 1873.)

Pisatelj tega pri Kranjski čebeli ni zapazil, ter od l. 1856, kar čebelarji, vrtoglavosti ni ozdravljaj, ne opazoval. Mislim toraj, da vrtoglavost ni kaka posebna bolezen, ampak le hujši mrtvoudnost perutic sklenjena z nekakim ščipanjem po čebelnem trebušji, kar se lahko pripeti ali po prehlajenji, ali po zapeki (zaprtji). Zato tudi mislim, da zdravila in pomočki navedeni pri prvi bolezni bodo pomagali tudi pri drugi.

Sicer pa opomnimo, naj bi čebelarji (zlasti v krajih, kjer je veliko jerebikovne in gloga) svoje čebele skrbnejše opazovali, da bi se tako mnenje škodljivosti tega cveta ali potrdilo, tedaj tudi po moči in okoljščinah škodljivost odvrčala, ali pa kot prazna misel in vraža zavrgla.

3. Pomanjkanje zraka.

Znamenja. Ako je zrak spriden, se čebele vznemirijo, navadno nastane še prevelika vročina in to dela, da se čebele divje podijo pri oknicah in po stenah, kar jih poslednjič zelo utruji in mnogokrat vzročuje grižo.

Opazka: Veliko pomanjkanje zraka sploh še ni toliko škodljivo — pač pa škoduje huda sopara z ogelnikom. Zatoraj čebele na Ruskem dobro preživujejo pod zemljo ali v čisto zaprtih krajih, smolnikasta odeja pa le nekoliko zgreta v kratkem času vse čebele zaduši, kar se je bilo tudi pisatelju tega prigodilo: V eni uri so bile zadušene vse čebele, da-si so komaj četrt prostora napolnjevale in več omreženih prezračnic imele.

Začetek spridenega zraka so navadno premajhni prostorčki, zlasti v nepremakljivem panju, kateri se čebelam za prezimovanje odločijo. Večkrat pa tudi zrak ne more v panj pri prenizkih ali preveč zamašenih žrelicah. Lahko se tudi primeri, da zavolj vročine v panji vodene kaplje do žrelica pritečejo in tu zavolj mraza zmrznejo; ali da se žrelice tudi z mrtvimi čebelami zamaši. Previden čebelar mora na vse paziti.

Pomočki. Kolikor bližje je žrelice pri zalegi, ali kolikor bližje se zalega k žrelicu prestavi, toliko bolje. Tudi se naj panj na zadnji skončnici previdno prezrača ali pri oknicu, ali pri zračnih luknjicah. Ker pri ležečih panjih zgreti zrak ne more kviško puhteti, kakor pri stoječih, ampak kar vodoravno (horizontalno) odhaja, je lahko pomanjkanja zraka.

Na južnem Avstrijskem imajo le ležeče panje, in od te nadloge malo vejo.

Čebela Braziljanska.

Konec l. 1860 sem prejel pismo nekega čebelarja iz Sante Kruce na južnem Braziljanskem od gosp. Andreja Berlt-a, v katerem čebelar prosi naznati, kakó se medu kis in druge enake reči delajo. Ta priložnost mi je bila

prav nalašč, da sem vprašal po „brazilijskih čebelah brez žela“. Meseca avgusta 1871. l. sem dobil nepričakovano zabojček z osem in dvajset funti teže, ki je po unanem kazal, da je iz ptuje dežele. Ko ga odprem, najdem noter 13 steklenic dobro zapečatenih. Priloženo pismo pa naznanja sledeče: Pisatelj lista je imel tačas 350 panjev; da bi moji želji po čebelah brez žela“ vstregel, je zaukazal nekemu Brazilijancu, ki veliko po starih gozdih hodi, da naj bi nabral medú in satovja od različnih divjih čebel, ki se tam nahajajo. Imena teh čebel v brazilijansko-portugiškem jeziku so: goarupa, mandasera, varapu, pitanta, tubuna, irapva, mandarin, iratim, emirim (treh sort), kamatim, mandagvaj, abel-hodohao. Od vsake prvih 10 sort posebej sem prejel poskušnjo medu; voska vseh skup pa zmešanega v posebni steklenici.

Omenjene čebele res nimajo žela, pa se zaletajo v lase in grizejo. Akoravno so nekatere zelo majhne in nimajo tako hudih zobnih klešč, vendar mi je ljubši, da me naša navadna čebela piči, kot da brazilijanska po laséh berba, grize in ščiplje. Čebelarji v Braziliji so ravno takih misel; ker 1853. l. je Hannemann tam vpeljal nemško čebelo, in s to se zdaj čebelarji, med tem, ko se s čebelami brez žela ne dá čebelariti.

Ako se te čebele brez žela v Braziliji ne dajo gojiti, katerih je prav mnogo (nekdo je vlovil v treh urah 26 rojev, pa bi jih bil lahko še več, da bi jih bil mogel sproti spravljati), se bodo dale še manj v Evropi, in ako bi kdo hotel čebele brez žela gojiti, bi to podvzetje stalo obilno veliko stroškov, pa brez koristi. Zatoraj mislim, da so čebele brez žela bolj medunosne živalice — zaževke kot prave čebele. Nemške čebele v Braziliji dobro napredujejo. V svoji pratiki so si odločile dva obroka za roje in sicer meseca oktobra, ko pri nas že mirno počivajo in za pečjo sladki sad svojega truda uživajo — in meseca februarja. Tudi zarad velike koristi se naše čebele v Braziliji verlo obnašajo, ker nanašajo neverjetno veliko medú in voska, ki se dobro prodajata. Pisatelj lista je od 1. septembra 1870 do 8. maja 1871 pridelal 663 funtov voska ($\frac{1}{2}$ centa ga je še pričakoval) in 5175 funtov medú — letina je pač bila najboljša. Mislim toraj, ako evropejska čebela v primernem podnebju takó izvrstno napreduje, naj nam ona tudi zadostuje — domá. S to umetno čebelarimo, ter si ne želimo neznanih — negotovih reči. Kak neprijetinž pik bomo (pač prebavili, kakor smo ga tudi do zdaj. (D. B.)

S čim naj se čebele pitajo?

Naj bolj gotovo je, čebele pitati z medom v satovji; ker to se godi vselej lahko, tudi v sredi zime. Tudi se s tem dela čebelam naj manj nepokoja, ter se tudi ropanja ni treba bati.

Pa tudi je prav dobro in pametno v panj obesiti kaki črno-rujavkast sat s cvetnim prahom; ker za življenje čebele ne potrebujejo le brezgnjilečnega medú, ampak tudi z gnjiljcem napajan cvetni prah (cvetlični med) jim dobro služi. To satovje je pa treba dostikrat pregledati, ker črv se kaj rad tu

vgnjezdi; satovja čisto belega voská se malokdaj loti. Začetniki čebelarstva naj bi si prizadevali, kolikor moč, belega satovja in medú za svoje čebele prihraniti, ker se veliko večkrat potrebuje, kakor začetniki mislijo. Marsikteri bi si pa kmalo potrato očital, če medú kakih 5—10 funtov za spomlad prihrani. Spomladno vreme aprila in majnika je marsikterega čebelarja že ukanilo.

Kdor hoče s tekočim medom krmiti, naj mu četrti del tople vode pri-mesi. Méd je in bo naj boljša krma za čebele in skoraj naj manj stane. Je tudi včasih drag, ga pa čebele tudi trikrat manj potrebujejo, kakor kaj družega.

Kdor medú nima, si mora se vé da s čim drugim pomagati. Iz med vseh mnogo priporočenih namestnih sladčic je še naj boljši sladkor. Sladkor naj se v male koščike razseka, dene v lonec ter se blizo površine sladkorja vode nalije; potem se k žerjavici postavi in pusti vreti, da se zgosti zelo tako, kakor med. Dobro je, če je mogoče malo medú pridejati. Pita se mlačno. Tù svetujemo, naj se koritica s pitancem ne devajo čisto na tla, ampak naj se podložijo, da višje pridejo. Gotovo je spodaj naj mrzleje, tedaj se sladkor tudi kmalo shladí in strdí; če je pa toplo, ga roparice naj ložej zavohajo. Enako se lahko pita z ledencem (kandelcuker), le popred ga je treba raztopiti, preden se ukuhuje.

Matica neki bolj nerodovitna postane, ter malo zalege napravlja, če se z gostim sladkorjem pita; redko sladkorno pitanje pa uši zaredi. (Tó je le govorica in presoja. Vredn.) S tekočim medom pitati, je mudno in težavno, posebno po zimi dostikrat zastonj, ker čebele ne gredó jest. Bolj gotovo je, če se dá čebelam kristaliziran méd, ali pa če se napravi iz štirih delov stolčenega sladkorja in enega dela medú (brez vode) kakor vmeseno testo, ter se na kakem praznem satu kolikor moč blizo zimskega gnjezda pristavi. V malo dneh čebele vse pospravijo, da le kaki delci voská ostanejo.

Kedar čebelar spozná, da v hudi zimi čebele zavolj glada obnemagajo ali celó otrpnjene pojemljejo, naj jim napravi ravno popisanega sladkornega testa in posodico z mlačnim, tekočim medom. Prenese se potem panj v toplo — vendar ne prevročó — sobo, zamaši žrelice in dá čebelam pripravljenega testa in mlačnega medú. Če je mogoče, bližnje prazno satovje z medeno vodo poškopiti, toliko bolj prav. Potem se panj zapre, in v kratkem času bo vse oživelo, kar še ni bilo popolno mrtvo. Prvikrat naj se ne dá premalo, posebno če je panj čebelnat; druge dneve naj se zgodaj pita, dokler še ni toplo, sicer se čebelam ne ubrani, da bi se po vsi sobi ne razlezle. Če je zima prehuda in bi ne bilo varno panj v čebeljak nazaj nesti, naj se postavi v kaki temán prostor, ali v sobo, ker ne zmrzuje. Komur je drago in komur draga zakonska polovica dovoli, sme tudi žrelice odpreti; se vé, da bo kmalo polna soba letajočih čebel, pa sčasoma gredó vse spet mirno v svoje gnjezdo. Kakor sem sam skusil, navadno nobenega človeka ne pičijo, čeravno jih je več v sobi.

Nekteri svetujejo, od glada in mraza omamljene čebele poškopiti z medeno ali sladkorno vodo; pa skušnja uči, da tako obilno čebel pomrje. Živalice so že tako oslabiljene; močnejše dostikrat ne delajo prav rahlo s slabejšimi sestrkami in tako s klebljivo mokroto še bolj oslabiljene poginejo. Še mnogo méd

nadomestovalnih reči se priporoča za pitanje čebel, pa nobenih priporočevati ne moremo, tedaj jih tudi tù pretresovati opustimo.

Da čebele spomladi prav živahno letajo, se sme to le poskusiti: Vzemi v lekarnici 3 grane sternanis, zreži v male koščike, vlij gori 1 ft. (1 1/2 masele) kropa, pokrij in pusti 24 ur stati. Potem prideni 1/2 ft. raztopljenega kandi-ranega sladkorja ali ledenca, dodeni še 1 ft. medú in pitaj mlačno. *) Nekteri dajejo čebelam — da so bolj korajžne, pravijo — vina in celó žganja. Vse to je gotova neumnost, ker je čebelam neprimerna piča, dostikrat pa tudi hudobija. Dotični menda razumijo! (Btr.)

Sto dolarjev na ponudbo!

Amerikanec hoče vse na enkrat imeti — cenó ali dragó, ga nič ne skrbi, saj denarja ima dovelj. Tako neki Amerikanski čebelar ponuja 100 dolarjev (1 dolar nekaj čez 2 gld. a. v.) tistemu, kateri ga uči čebele prezimovati brez vse škode. Piše pa: „Poskušal sem razne panjove; gojil razne plemena čebel; prezimoval sem jih po raznem načinu: v temnih sobah, v kleti, pod zemljo, v prostorih z dvojno steno natlačeno s pezdírijem, žaganjem in enako toplo robo; pa pri vsakem prezimovanji sem kaki panj zgubil, ter škodo trpel. Kdor me uči čebele prezimovati brez zgube panjev, mu ponudim 100 dolarjev.“

Čebelarji na noge! kakih 250 gld. kdaj jih prislužimo? Ne mara pa, da bo Amerikanec še dolgo možnjo nosil in ponujal, pa vendar ne bo nobeden po nji segel! Znabiti se še kdo oglasi, ter ponudi kakih tisuč dolarjev — če ne celó cekinov — tistemu, kdor srečno znajde način, po katerem nikoli nobeno živinče ne pogine, ter se živinorejcu nobene škode več bati ni!? Kmaló bi bilo treba staro-Kranjsko zapeti:

„Kdaj doživel bom naj svajtu“ ...?

Da b' nesreče več ne b'lu.

Samostan.

Nek škof je obiskoval svojo škofijo, in pri tej priložnosti se napovedal župniku na obed, ob enem mu je pa vse nepotrebne stroške prepovedal. Gospod obljubi, pa rešil je besedo po svojem, ter pripravil imenitno kosilo. Škof se čudi, ter gostilniku očita, da ni besede spolnil, in da prav nepotrebno zapravlja. „Nikar se ne vznemiruj, milostni škof, odgovori duhovnik; kar vam sem pripravi, se mojih farnih dohodkov prav nič ne dotika, té rad prepuščam revežem!“ — Imate toraj veliko dedšino po svojih starših? vpraša škof. — „Tudi tega nimam.“ — Kako pa je vendar to, tega ne umem. — „Imam samostan mladih

*) Radi verjamemo, da bodo čebele potem — zlasti če se obilno pita — prav živahno ali „korajžno“ letale; če pa zavolj „sternanis“-a (neko janežovo perje in steb-ljice), si ne upamo potrditi. Prepričani smo pa, da se enaki namen doseže, če se le tudi edino z medom pita; vse druge primesi si čebelar lahko prihrani in zraven še ne-koliko truda in stroškov. Vred,

dekličev, ki same skrbé in ne trpé, da bi imel pomanjkanje. — Kaj! vi imate samostan, vendar za nobenega v tem kraju ne vem. Gospod župnik, to je čudno in celó — sumljivo. Klošter vaših nun hočem videti — da, po vsaki ceni ga hočem videti. Vaša milost, uganjka se bo razvozljala, kadar samostan pokažem, kar se bo koj po obedu zgodilo. — Župnik pelje po obedu svoje radovedne goste v obzidan vrt, v katerem je imel čebeljak polu čebelnih panjev, in reče: To je samostan, to so pridni dekliči, ki so nam pripravili dobro kosilo. Te čebelice za-me mnogo delajo in prislužijo, kedar koli Bog svoj blagoslov dá, da jaz pošteno živim in tudi ptujim, ki me obiščejo, gostoljubno postrežem. Škof so bili s tem pojasnilom popolno zadovoljni in ko so pozneje drugi duhovniki za boljše službe prosili, so prosilcem večkrat rekli: Vsim dobrih služeb ne morem dati, vsi si pa lahko po izgledu župnika v J. pomagata — s čebelami!

Družbena naznanila.

Čebelarški učenec se sprejme pri predsedniku. Lastnoročno pisana prošnja se pošlje predsedniku Kranjskega čeb. društva v Smercu pošta Pösendorf.

Pogoje: Mladeneč bodi od poštene hiše 15—18 let star. Slovenski in nemški mora znati brati in pisati. Priloži naj spričevala zadržanja, starosti in šolskega poduka; tudi poroštvo staršev ali oskrbnikov, da učenec 5 let v poduku ostane.

Dobiva skozi vsih 5 let prosto hrano in stanovanje, zadnje 4 leta po 50 gld. in na koncu petega leta 200 gld. Potem zanaprej, če še ostane, vsako leto po 200—300 gld., prosto hrano in stanovanje.

Panji in mёд na prodaj Izvrsten pitanec, precejen ves skozi naj tanjše sito. Kdor ga potrebuje več vkup (na posamezne funte se ne bo razprodajal), izve za med in ceno pri vredništvu. — Ravno tako se tudi tû izve za nekaj polstoječih panjev z dvema nadstropji in 24 romčki izdelanimi po družbenih razmerah.

Vsem dosedaj vpisanim udom naznanujemo, da tretji in sledeči list se bode pošiljal le tistim udom, kateri so letno plačo odrajtali. — Vsi zarad mnogih opravil in poslednjič zarad bolezní zaostali listi bodo zanaprej kolikor moč naglo sledili. Da se red pošiljanja ne pretrga, prosimo toraj tudi ude, naj se z letno plačo podvizajo.

Častito duhovščino, ktera vselej in rada dobro blagosrčno podpira, še posebno prosimo, naj si prizadeva umnejši čebelarje za mlado društvo pridobiti. Plača je tako majhna, da jo zmore vsaki kmetovalec, tudi manj premožen, če ima veselje do čebelarstva — ravno zavolj njih je letna plača takó pičla in mala nastavljena, da le velika množina udov zamore kaj doseči. Častitim duhovnikom, ki vse družbene in družinske razmere naj lažej presodijo, podamo še sledeče prašanje v prevdarek: Bi ne bilo dobro, ko bi se po deželi osnovala male družbice — čebelarske podružnice — kjer koli je kaj več udov, n. pr. kakih 15, 20, ter bi se jim kake predpravitve podelile? Z vsakim odgovorom in nasvetom nam bo ustrezno. — Več očí več vidi.